

SILLOIN JOSKUS Silloin joskus kai minäkin kuvittelin olevani joku artomelleri tai juiceleskinen kävelin kapakasta toiseen sininen ruutuvihko kainalossa kynä kädessä. Rustailin tekstejäni jossakin nurkkapöydässä väärin ymmärrettynä nälkätaiteilijana koko maailmaa halveksiva ilme kasvoilla monin verroin ahdistuneempana, mitä oikeasti olinkaan. Baskeria ei sentään päässä ollut eikä killutinta korvassa tai rähtiä kaulassa. Aika nopeasti kuitenkin tästä pikkuleikistäni luovuin kun huomasin, ettei se ketään erityisemmin kiinnostanut. Ihan yksin sain oluttuoppini kumota, vaikka oli runovihko edessä ja tuikea ilme kasvoilla. □ MITÄ JÄRKEÄ Mitä järkeä lähteä ulkomaille? Kirjastot ovat täynnä leffoja ja opuksia niitten kanssa voi matkustaa minne tahansa mihin aikakauteen tahansa. Karhuvuori on maailman keskus - ei täältä huoli minnekään lähteä. □ TEHTÄVÄNANTO Koulussa paasattiin usein luovuudesta keksikää jotain ihan itse jotain ihan omasta päästä. Ei se ainakaan minun kohdalla yleensä mihinkään hyvään palautteeseen johtanut ethän sinä nyt voi noin tehdä eihän se ole sopivaa. Tehtävänanto – kuinka vihasinkaan sitä sanaa ja vihaan edelleen. □ SANOMA Laulun sanoma mikä ihmeen sanoma eikä se muka riitä, kunhan kipaleesta vain tulee juuri se tietty fiilis ne lukemattomat muistot ja mielikuvat. Mahdotonta minun on muistaa nuoruutta ilman Remua ja Hurriganesia. Väliäkö sillä, vaikka biisien sanoissa ei ollut mitään tolkkua tunnetta oli sitäkin enemmän talvisodan henkeä rokkia ihan omalla viidakkoenglannilla. □ UUSI KIRJA ON TULOSSA Uusi kirja on tulossa kotikaupungin kirjastoon se on näköjään hankittu. Patistin vaimon tekemään varauksen että saisin edes yhden lainauksen sen 25 sentin lainauskorvauksen että kirja ilmestyisi hyllylle edes parin kuukauden sisällä. Niin että se siitä kirjailijan työn hohdokkuudesta. □ SIVU KERRALLAAN Sen olen ehkä oppinut tasainen tahti ja säännöllinen työskentely se on kaiken perusta fiiliksisistä riippumatta. Kirja syntyy vain sivu kerrallaan. □ SAARIKOSKI Luin Kilpikonnan ja olkimarsalkan kuuntelin poikansa haastattelun aika paljon miehen pisteet silmissäni romahtivat. Äijä näperteli räkä poskella tuntikausia yhtä pikkurunoa oli mielestänsä tehnyt valtavan työn. Ei huomannut lainkaan, että samaan aikaan vaimo oli aamusta iltaan siivonnut, tiskannut, pessyt pyykkejä, juossut kaupoissa, laittanut ruokaa ja hoitanut lasta. Kehtasi vielä vinoilla, että sinä et ole tehnyt mitään koko päivänä että kauneutta pitää hoitaa, vaikka sitä ei olisikaan poikansa jalisotteluita ei voinut koskaan mennä katsomaan ei, vaikka asui vain kivenheiton päässä kentästä. Melkein tekisi mieli sanoa, että neroutensa taakse mennyt itsekäs mulkku ja rappioalkoholisti hän vain oli ja ne runotkin – olivatko ne nyt aina niin häikäisevän loistokkaita. □ NÄYTTELYSSÄ Nykytaiteilijan näyttelyssä toteutuu satu keisarin uusista vaatteista. Vain venäläinen klassisen kuvataiteen professori uskaltaa sanoa sen ääneen omalla kielellään tosin sen mitä monet muutkin ajattelevat, mutta vain vaikenevat kohteliaasti koettavat olla kiinnostuneen näköisiä. Hän ei potki mummoja kaduilla ei piikitä heroiniä suoraan suoneen ei ahdistele pikkulapsia puistoissa eikä kivitä näyteikkunoita. Hän piirtää ja maalaa – parempi niin. □ HITLER Paljon pahaa Hitler teki yhdessä asiassa kuitenkin oikeassa oli: suurempaa roskaa ei olekaan kuin nykytaide. Tuskin kyyneltä vuodattaisin, vaikka ne kaikki onnettomat töherrykset koottaisiin kasaan Kotkan torille heitettäisiin bensaa päälle poltettaisiin taivaan tuuliin. □ NYKYRUNO Kadulla autoja / mies kävelee vastaan / lehti kädessäsi / menen rantaan / soitan sinulle / alkaa satamaan vettä. Jotain sellaista nykyruno on eikä yleensä edes noinkaan järkevää sanoja vain peräkkäin ilman mitään ajatusta. Mutta kun joku apurahoilla elävä liimaletti boheemi kulttuuriraflassa viinilasi kädessä lausuu sen se on sitten niin suurta taidetta, ettei sitä voi kukaan mattimeikäläinen käsittää. Ihminen on kehittänyt penisilliinin ihminen on halkaissut atomin ihminen on käynyt kuussa ja keksinyt mikrosirun. Suuriin saavutuksiin ihminen on kyennyt, mutta se on sitten aivan oma kysymyksensä, voiko hän koskaan ymmärtää Paavo Haavikon tai Jyrki Kiiskisen runoja. □ HUONOILIJAT Juoksevat

ulkomaita myöten taustatyötä tekemässä maksavat itsensä kipeiksi kirjoituskursseilla sitten kirjoittavat tahallaan surkeaa tekstiä huonoiluksi sitä kutsuvat jonkin intellektuellin kuoren taakse kätkeytyen. Mutta onko kyse vain siitä, etteivät osaa ajatuksiaan sen paremminkaan esittää? Tai ettei mitään ajatuksia edes ole? Onko se vain kömpelö peitetarina omalle osaamattomuudelle? □ NYKYPROOSA Henkilöt avaruudesta tiputettuja henkilöt vailla menneisyyttä ja tulevaisuutta kerronnassa ei minkäänlaista juonta ei alkua, ei loppua ei selittelyä. Sitä sähkösanomatyylistä tylyä töksäyttelyä vain ilman tunnetta ilman lämpöä. Dialogi kahden tai kolmen sanan pituista murahtelua jos sitä nyt ylipäättään edes on. Sellaista paskaa niin sanottu parempi nykyproosa on kerrontaa, josta ei saa mistään päästä kiinni mitä siinä oikein haetaan vai haetaanko yhtään mitään. Lohdutuksen sanana kuitenkin, että eivätpä nämä tekeleet yleensä kovin paljon myy; ei tavallisella lukijalla riitä mielenkiinto näihin kokeellisiin koukeroihin. □ NÄIN KAI SE MENEEN Näin kai se menee ensin katsotaan, mikä kustantamo on kirjan julkaissut sitten päätetään, mikä opus otetaan käsittelyyn ja mikä ei isot edellä ja pienet perässä omakustanteet pahnun pohjimmaisina ö-mappiin useimmiten samoin tein. Näin kai se menee mielikuvat ratkaisevat mututuntumalla kiireiset toimittajat ja kauppatyömiehet työtään tekevät. Nimi myy eikä teos brändi kiinnostaa enemmän kuin itse teksti. Tuomas Kyrö esitti kannatettavan ajatuksen: että kaikki kirjat julkaistaisiin ilman tekijöitten nimiä ja kansikuvia. □ PIETARI Kerran tai kahdesti vuodessa minäkin Diagenos Oblomov suostun lähtemään ulkomaille Pietariin, kauniin vaimoni kotikaupunkiin. Onhan se aina elämys jo pelkästään se kolisevassa metrossa istuminen kävellä Pushkinin ja Gogolin jalanjäljillä sohjoisilla kapeilla kaduilla väliäkö sillä, vaikka en pahemmin heitä ole lukenutkaan. Tuntea historian siipien havinaa Dostojevskin patsaan kohdalla. Korkeakattoinen ikivanha kerrostaloasunto kananmunankuorista rakennettuine seinineen karisevine rappauksineen. Kunpa saisin joskus kirjoittaa siellä romaania valkeina öinä höyryävä teelasi vieressä mahorkka huulella. Taustalla vallankumouksen melske ja Leninin palopuheet saartoajan kauhu, pommien ujellus Sostakovitsin seitsemäs sinfonia uljas puna-armeija komeine sotilaineen. □ KOTKA Kotikaupungilta tämä alkaa lopulta tuntua kun täällä on ensin yhden vuosikymmenen asunut. Toivo Pekkanen ja Timo Pusa näillä samoilla seuduilla aikoinaan vaikuttivat hienot romaaninsa kirjoittivat. Siltä vain pahasti näyttää, että nämä itseoppineet kirjailijat alkavat olla katoava luonnonvara tässä nykyisessä maailmassa. Akateemisilla paperinmakuisilla virkamieskirjailijoilla voi kyllä olla tietoa vaikka muille jakaa, mutta missä se itse koettu ja nähty oikea elämä oikein on? □ PÄÄTALO JA PAASILINNA Löivät lyttyyn Päätalon ja Paasilinnan teokset nämä omasta mielestään niin suuret kirjallisuuden asiantuntijat että sellaisia viihdekirjailijoita vain. No montako päätaloa tai paasilinnaa olette itse lukeneet? minä kysyin. Ei yhtään lopulta vaivautuneina myönsivät. Siinä oli takana se ikivanha syy: kirja ei voi olla taiteellisesti arvokas, jos se myy hyvin. □ HUKKAAN MENI Petyin pahasti tilasin kaukolainana novelliantologian psyykkasin itseäni pari viikkoa pyhään raivoon. Että sellaista tekotaiteellista paskaahan se tietenkin taas on eihän kilpailuissa voi menestyä millään kansantajuisella tekstillä. Petyin pahasti kirja olikin yllättävän hyvä muutamat novellit suorastaan nautinnollista luettavaa. Hukkaan meni kunnon raivo.